

[Indenrigs- og boligministeren.]

for, der skal skaffes arbejdskraft til, og denne arbejdskraft er tilstede. Det, det ærede medlem vil, hjælper ikke på dette problem. Derfor må jeg måske have lov at slutte med en beklagelse af, at det ærede medlem, som utvivlsomt er socialdemokratiets ansigt i byggepolitikken, står på et negativt og uaktuelt standpunkt. Det er mit store håb, at når vi skal til at diskutere de positive udveje, som vi først kan begynde at diskutere i det øjeblik, vi har fået tag om byggeomkostningerne igennem konkurrence, vil socialdemokratiet opdage, at det ikke er nyttigt at blive stående ved kravet om en regulering, som savner begrundelse.

(Kort bemærkning).

Kjærbøl: Jeg forlanger ikke, at den højtærede minister skal sidde og undersøge hver enkelt arbejdsplads og afgøre, om der skal være 4 eller 6 eller 10 murere på den, men den højtærede minister har et organ, som han kan bruge, hvis han vil, og som har vist sig at være yderst virksomt med hensyn til at sørge for, at arbejdspladserne ikke bliver underbemandede, nemlig arbejdskraftudvalget. Hvis ministeren vil bruge dette organ, er han i aldeles sikre hænder med hensyn til arbejdspladsernes bemanding.

Lad mig så sige videre, at når jeg har talt om den negative politik, som ministeren i virkeligheden giver udtryk for, så er det, fordi ministeren udover at tale noget om konkurrence i byggeriet — og lad os nu se, hvad det fører til —, overhovedet ikke har anlagt noget som helst konstruktivt synspunkt, overhovedet ikke har givet antydning af, hvad han i virkeligheden mener der skal til for at få det boligbyggeri fremmet, som er afgjort nødvendigt. Det er jo ikke andet end eksperimentelle nationaløkonomiske teorier, ministeren kommer med. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han ikke selv erkender, at vi er i en situation, hvori alle sejl må sættes til for at fremme byggeriet, både med hensyn til regulering og med hensyn til finansiering. Derfor er det, jeg stadig efterlyser en positiv boligpolitik fra den højtærede ministers side.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Det ærede medlem stillede mig et spørgsmål om det positive i den politik, der i øjeblikket føres på dette område. Jeg har allerede ved indledningen til denne debat sagt, at jeg ikke kunne regne med, at mine argumenter skulle blive forstået, og at jeg ville blive mødt med svaret: ja, men alligevel.

Det er jo det, der er ved at ske nu. Jeg har gang på gang påvist, at den positive boligpolitik må gå igennem en nedsættelse af omkostningerne ved byggeriet, så folk har råd til at leje sig ind i de nye bygninger. Det er jo det afgørende. Så længe det ikke er lykkedes os, vil projekterne blive færre og færre, d. v. s. mindre og mindre arbejde vil blive sat i gang, og hvis det ærede medlem var boligminister, kunne han sidde og regulere materialer og arbejdskraft, men hvad kunne det nytte, hvis han ikke havde projekter at henvide arbejdskraften og materialerne til? Derfor må det være det første fornødne at få byggeprisen bragt nedad.

Det ærede medlem dvæler stadigvæk ved forholdet mellem socialpolitik og nationaløkonomi. For mig er der ikke tvivl om, at vejen til en ordentlig socialpolitik på dette område er en billigførelse.

Det ærede medlem nævnte, at ministeren havde arbejdskraftudvalget til sin disposition, således at man kunne undgå — forstod jeg — underbemanding af byggeforetagender. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at arbejdskraftudvalget udfører en uhyre nyttig rådgivende virksomhed for ministeriet, og vi er taknemlige for, at vi har det, men det ærede medlem kan ikke bestride, at da han forlod sin ministerpost, var forholdet det, at Danmarks byggepladser var underbemandede. Det ærede medlem kan ikke bestride, at på det tidspunkt var byggeperioderne, skønt han også havde arbejdskraftudvalget til disposition, igen ved at nå så høje tal i måneder, som vi nogensinde før havde haft. Arbejdskraftudvalget er en udmærket institution, men det hjælper os ikke udover de vigtigste problemer.

(Kort bemærkning).

Kjærbøl: Ja, ministeren vil bringe byggeomkostningerne ned. Jeg gad nok vide, hvordan det skal foregå, når forholdet er det simple, at der er et stort område, hvor der i virkeligheden uden kontrol kan finde en lønudvikling sted, som er til skade for akkordlønsystemet. Det, man kan gøre, er gennem en regulering i nogen grad at sørge for, at byggetiden bliver forkortet, og at det islet af sortbørspris, som der i nogen grad har været, forsvinder. Men det positive mangler. Hvad vil ministeren eventuelt gøre derudover? For dette fører kun et ganske lille stykke mod det mål, at byggeomkostningerne bringes ned. Det ved ministeren meget godt. Altså, hvad vil ministeren gøre